

Papina kateheza na opæoj audijenciji

Autor Administrator
 Èetvrtak, 14 Travanj 2011
 Zadnja Promjena Èetvrtak, 28 Travanj 2011

Papina kateheza na opæoj audijenciji u srijedu 13. travnja 2011.

Biti svet znaèi biti suoblièen Kristu

Papinu katehezu na opæoj audijenciji

prenosimo u cijelosti: Dragi braæo i sestre, u opæim audijencijama ove posljednje dvije godine pratili su nas likovi mnogih svetaca svetica: poblìže smo ih upoznali i shvatili da je èitava povijest oznaèena tim muškarcima i ženama koji su svojom vjerom, ljubavlju i životom bili svjetionici za mnoge naraštaje a to su takoðer za nas danas. Sveci na razne naèine pokazuju snažnu i preobražavajuæu prisutnost Uskrsloga; pustili su da Krist toliko potpuno zahvati njihov život da mogu sa svetim Pavlom reæi: "Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist" (Gal 2, 20). Nasljedovanje njihova primjera, utjecanje njihovu zagovoru, ulaženje u zajedništvo s njima, "povezuje [nas] s Kristom, od kojega kao od izvora i Glave proistjeèe sva milost i života samoga Božjeg naroda" (Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. Lumen gentium, 50). Na kraju ovoga ciklusa kateheza želim dakle iznijeti nekoliko misli o svetosti. Što znaèi biti svet? Tko je pozvan na svetost? Èesto su ljudi skloni misliti da je svetost cilj pridržan za malobrojne izabrane osobe. Sveti Pavao, naprotiv, govori o velikom Božjem naumu i kaže: "u njemu nas [Bog] sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim" (Ef 1, 4). U središtu Božjeg nauma je Krist, u kojem Bog pokazuje svoje lice: otajstvo skriveno od vjekova objavilo se u punini u utjelovljenoj Rijeèi. "Jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu Puninu" (Kol 1, 19), kaže nadalje Apostol. U Kristu je živi Bog postao blizak, moglo ga se vidjeti, èuti, dotaæi da bi svaki èovjek mogao crpiti iz njegove punine milosti i istine (usp. Iv 1, 14-16). Stoga, èitav kršæanski život poznaje jedan jedini najviši zakon, kojeg sveti Pavao izražava u izrièaju koji se javlja u svim njegovim spisima: in Christo Jesu, u Kristu Isusu. Svetost, punina kršæanskog života ne sastoji se u tome da se èine izvanredne stvari, veæ u tome da se sjedinimo s Kristom, da živimo njegova otajstva, da usvojimo njegova držanja, njegove misli, njegovo vladanje. Mjera je svetosti uzrast koji je Krist postigao u nama, koliko smo, snagom Duha Svetoga, oblikovali èitav svoj život po njegovom. To znaèi biti suoblièeni Kristu, kao što kaže sveti Pavao: "Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suoblièeni slici Sina njegova" (Rim 8, 29). A sveti Augustin klièe: "Život æe moj biti živ, sav pun tebe" (Ispovijesti, 10, 28). Drugi vatikanski koncil u konstituciji o Crkvi jasno govori o sveopæem pozivu na svetost, tvrdeæi kako nitko iz toga nije iskljuèen: "Oni koje vodi Duh Božji razvijaju jednu svetost u različitim naèinima i dužnostima života… [i] nasljeđuju siromašnog i poniznog Krista kako bi zavrijedili biti sudionicima njegove slave" (41). Ali kako možemo iæi putom svetosti, odgovoriti na taj poziv? Mogu li to uèiniti svojim snagama? Odgovor je jasan: svet život nije u prvom redu plod našega napora, jer je Bog, triput svet (usp. Iz 6,3), taj koji nas èini svetima, djelovanje Duha Svetoga je to što nas pokreæe iznutra, sam je život Krista Uskrsloga taj koji nam se objavio i koji nas preobražava. Odnosno kako to kaže Drugi vatikanski koncil: "Kristovi su sljedbenici od Boga pozvani, ne zbog svojih djela, nego po njegovu naumu i milosti; opravdani u Isusu Kristu u krstu vjere uistinu su uèinjeni djecom Božjom i dionicima božanske naravi te su stoga doista posveæeni. Oni, dakle, živeæi moraju uz Božju pomoæ držati i usavršavati svetost koju su primili" (isto, 40). Svetost dakle ima svoj posljednji korijen u krsnoj milosti, u ucijepljenosti u Kristovu uskrsnom otajstvu, kojim nam se daje njegov Duh, njegov život Uskrsloga. Sveti Pavao vrlo snažno istièe preobrazbu koja se u èovjeku zbiva po krsnoj milosti i u vezi s tim skovao je novu terminologiju, koju je oblikovao s pomoæu prijedloga „s": umrli s, ukopani s, uskrsli s, živimo s Kristom, naš je život neraskidivo povezan s njegovim: "Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Oèevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života" (Rim 6, 4). Ali Bog uvijek poštuje našu slobodu i traži da prihvatimo taj dar i živimo zahtjeve koje sa sobom nosi, traži da pustimo da nas preobrazi djelovanje Duha Svetoga, suoblièavajuæi svoju volju volji Božjoj. Kako se može dogoditi da naš naèin razmišljanja i naša djela postanu Kristova misao i djelovanje? Što je srž svetosti? Ponovno nam Drugi vatikanski koncil daje jasan putokaz; kaže nam da kršæanska svetost nije ništa drugo veæ u punini življena ljubav: "Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu" (1 Iv 4, 16). A Bog je u našim srcima razlio svoju ljubav po Duhu Svetom koji nam je dan (usp. Rim 5, 5); stoga je prvi i najnužniji dar ljubav kojom ljubimo Boga ponad svega, a bližnjega poradi njega. Da bi pak ljubav poput dobrog sjemena u duši rasla i raðala rodnom, svaki pojedini vjernik mora rado slušati Božju rijeè te uz pomoæ Božje milosti djelom ispunjavati njegovu volju, èesto sudjelovati u sakramentu, napose u euharistiji, i u svetim èinima te se postojano posvetiti moliti, samozataji, djelotvornom bratskom služenju i uvježbavanju u svim krepostima. Ljubav, pak, kao sveza savršenstva i punina Zakona (usp. Kol 3, 14; Rim 13,10), upravlja svim sredstvima posveæivanja, uoblièuje ih i vodi njihovoj svrsi. Stoga je svaki pravi Kristov uèenik obilježen ljubavlju prema Bogu i bližnjemu" (Lumen gentium, 42). Možda je i ovaj jezik Drugoga vatikanskog koncila za nas previše uzvišen, možda moramo reæi stvari na još jasniji naèin. Što je bitno? Bitno je ne dopustiti nikada da proðe nedjelja bez susreta s Kristom Uskrsnim u euharistiji; to nije dodatni teret, veæ je svjetlo za èitav tjedan; da ne smije nikada poèeti i završiti dan bez barem kratkog dodira s Bogom; i, na svome životnom putu, slijediti "putokaze" koje nam je Bog obznanio u Dekalogu èitanom s Kristom, koji je jednostavno tumaèenje što je ljubav u odreðenim situacijama. Èini mi se da je prava jednostavnost i velièina života svetosti slijedeæe: susret s Uskrsnim nedjeljom; dodir s Bogom na poèetku i na svršetku dana; slijediti, u svojim odlukama, "putokaze" koje nam je Bog obznanio, koji nisu ništa drugo veæ oblici ljubavi. Stoga pravog Kristovog uèenika karakterizira ljubav prema Bogu i prema bližnjemu (Lumen gentium, 42). To je prava jednostavnost, velièina i dugina kršæanskog života i svetosti.

Eto zašto sveti Augustin, tumaèeæi èetvrto poglavlje Prve Ivanove poslanice može reæi: "Dilige et fac quod vis", "Ljubi i èini što hoæeš". I nastavlja: "Bilo da šutiše, šuti iz ljubavi; bilo da govoriš, govori iz ljubavi; bilo da ispravljaš, ispravlja iz ljubavi; bilo da opraštaš,

opraštaj iz ljubavi; neka u tebi bude korijen ljubavi, jer iz toga korijena ne može proizaæi ništa drugo veæ dobro" (7,8: PL 35). Onaj koga vodi ljubav, koji živi ljubav u punini toga vodi Bog, jer Bog je ljubav. Tako se pokazuje potpuno ispravnim taj izraz: "Dilige et fac quod vis", "Ljubi i èini što hoæeš". Možda bismo se mogli zapitati: možemo li mi, s našim ogranièenjima, s našim slabostima stremiti tako visoko? Crkva nas, tijekom liturgijske godine, poziva spominjati se niza svetaca, onih, naime, koji su u punini živjeli ljubav, koji su znali ljubiti i nasljedovati Krista u svojem svakodnevnom životu. Oni nam kažu da svi mogu prijeæi taj put. Sveci su živjeli u svakom razdoblju povijesti Crkve, dolaze sa svih strana svijeta, pripadaju svim životnim dobima i svim društvenim staležima, to su konkretna lica svakog naroda, jezika i nacije. I silno se međusobno razlikuju. Zapravo, moram reæi da su i za moju osobnu vjeru mnogi sveci, ne svi, prave zvijezde na svodu povijesti. I želim dodati da su za mene ne samo neki veliki sveci koje volim i koje dobro poznajem "putokazi", veæ su to upravo i jednostavni sveci, to jest dobre osobe koje vidim u svojem životu, koje neæe nikada biti službeno proglašene svetima. To su, tako reæi, obièni ljudi, bez vidljivog herojstva, ali u njihovoj svakodnevnoj dobroti vidim istinu vjere. Ta je dobrota, koja je u njima sazrela u vjeri Crkve, za mene najsigurnija apologija kršæanstva i pokazatelj gdje se krije istina.

U opæinstvu, kanoniziranih i nekanoniziranih, svetaca, koje Crkva živi zahvaljujuæi Kristu u svim svojim udovima na nebu i na zemlji, mi uživamo njihovu prisutnost i njihovo društvo i gajimo èvrstu nadu da ih možemo nasljedovati na njihovu putu i dijeliti s njima jednoga dana isti život u blaženstvu, vjeèni život. Dragi prijatelji, kako je velik kršæanski poziv promatran u tome svjetlu! Svi smo pozvani na svetost: to je sama mjera kršæanskog života. Ponovno je sveti Pavao taj koji to vrlo snažno izražava, kada piše: "A svakomu je od nas dana milost po mjeri dara Kristova… On i 'dade' jedne za apostole, druge za proroke, jedne opet za evanđeliste, a druge za pastire i uèitelje da opremi svete za djelo služenja, za izgrađivanje Tijela Kristova dok svi ne prispijemo do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do èovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove" (Ef 4, 7.11-13). Želim pozvati sve da se otvore djelovanju Duha Svetoga, koji preobražava naš život, da bismo i mi bili nalik dijelovima velikog mozaika svetosti kojeg Bog stvara u povijesti, da Kristovo lice zablista u punini svoga sjaja. Ne bojmo se težiti prema gore, prema Božjim vrhuncima; ne strahujmo da Bog traži previše od nas, nego pustimo da nas u svakodnevnom djelovanju vodi njegova Rijeè, premda se osjeæamo siromašni, nedostojni, grešni: On æe nas preobraziti po svojoj ljubavi. Hvala! (kta/ika)